

Arrest

nr. 285 014 van 17 februari 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 november 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat B. SOENEN en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 21 januari 2020 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 22 januari 2020.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 3 november 2020 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd verzoeker gehoord op 2 juni 2021 en 5 augustus 2022.

1.3. Op 26 september 2022 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 27 september 2022 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“ A. Feitenrelaas

Je verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en pashtun te zijn. Je bent geboren en getogen in het dorp Shaiko kalai, dat gelegen is in het district Ahmadkhel van de provincie Paktia. Je ging naar school tot de derde klas en stopte drie of vijf maanden voor je vertrek uit Afghanistan naar school te gaan omdat er veel problemen en veel gevechten waren in de regio. Op hetzelfde moment stopte je naar de madrassa te gaan, waar je reeds drie of vier jaar naartoe ging. Je oom H. J. Z. (O.V. xxx) werkte voor het nationale leger. De taliban vroegen aan hem om zijn werk voor de overheid stop te zetten en om voor hen te werken, maar dat wilde hij niet. Hij kreeg problemen. Hij werd bedreigd. Je vader stuurde je oom uiteindelijk naar het buitenland. Sinds tien jaar geleden is hij in België. Aan hem werd op 27 april 2012 door het CGVS de vluchtelingenstatus geweigerd en de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Hij ging niet in beroep tegen deze beslissing. Na het vertrek van je oom H. J. werd je vader één keer door de taliban benaderd. De taliban zeiden aan je vader dat zijn broer voor de overheid werkte tegen hen en dat hij nu voor hen moest werken. Omdat zijn broer er niet meer was, moest hij de plaats van zijn broer innemen en met hen samenwerken. Je vader zei dat hij een gezinshoofd was en kinderen had en dat dat niet ging. Hij gaf aan dat hij zijn oudste zoon naar de taliban zou sturen als hij oud genoeg was. Enkele weken voor je vlucht uit Afghanistan belden de taliban naar je vader om hem te zeggen dat ze je zouden komen halen. Op dat moment was jij daar niet van op de hoogte. Je vernam dit pas later. Aan jou werd destijds gezegd dat het beter was om bij je oom te verblijven, hetgeen je ook deed. Je bleef zo twee nachten bij je oom maar uiteindelijk ging je toch ook een nacht weer naar je familie thuis. Twee weken voor je vertrek uit Afghanistan klopten de taliban 's nachts op de deur van je huis. Jullie konden hun wapens horen. Jij en je broers en zussen hadden veel schrik en begonnen te roepen. Je buurman S. A., die voor de overheid werkte, merkte dat er talibanstrijders waren en nam hen onder vuur, waarop ze wegliepen. Tijdens deze gebeurtenis waren er twee van hen geraakt. Ze waren hier heel boos om. Iemand belde je oom H. en hij kwam ter plaatse en bracht jullie naar zijn eigen huis in Shawad. Je verbleef daar nog twee weken. Een week voor je vertrek had je vader nog telefonisch contact met de taliban waarbij hij hen zei dat hij niet wilde dat zijn zoon een moordenaar werd of dat hij gedood zou worden. Hij zei dat het heel gevaarlijk was en stuurde je weg. Vervolgens verliet je Afghanistan en reisde je naar België, waar je zes of zeven maanden na je vertrek een verzoek om internationale bescherming indiende op 22 januari 2020. In België heb je contact met je oom H. J. en breng je soms het weekend met hem door. Vanuit België heb je contact met je oom van moederszijde H. en met je vader. Je vernam dat je gezin intussen terugkeerde van Shawad naar hun eigen dorp Shaiko kalai. Anderhalve maand of twee maanden na de machtsovername door de taliban werd je vader benaderd door de taliban en door hen geslagen. De taliban verwezen naar het feit dat je vader beloofd had dat hij zijn zoon zou geven omwille van de problemen van zijn broer. Ze wilden jullie huis in brand steken. Uiteindelijk zagen ze hiervan af nadat je broers en zussen huilden en nadat ook de dorpsoudsten de taliban vroegen om het huis niet in brand te steken. Ze namen jullie gronden in beslag. Ook zeiden de taliban dat ze je broer zouden nemen. De dorpsouderen bemiddelden en zeiden dat je broer nog jong was en je broer intussen ontsnapt was. Je denkt dat je broer sindsdien binnen moet blijven. Bij terugkeer naar Afghanistan vrees je dat je gedood zou worden door de taliban. Je had immers problemen met hen omdat je vader je aan hen beloofde. Bovendien zou je gevaar lopen omdat je naar Europa ging. Je zou in Afghanistan niet hetzelfde vrije leven kunnen hebben en niet je eigen haar- en baardstijl mogen hebben. Je zou ervan beschuldigd worden dat je de islam de rug toekeerde door je verblijf in Europa. In het kader van je verzoek om internationale bescherming leg je de volgende documenten neer: je taskara (origineel) en een stapel documenten betreffende het werk van je oom H. J. (waarvan twee certificaten origineel zijn en de overige documenten kopies), met name: een certificaat van medische opleiding, een prestatiecertificaat, een certificaat van de 'life savers course', een certificaat van een opleiding in het leger, een identiteitskaart van het leger, vier foto's (origineel) en een enveloppe (origineel). Ook leg je vier foto's neer waarmee je wilt aantonen dat je vader geslagen werd (origineel).

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in je administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofdte, als niet-begeleide minderjarige tot 12 december 2021, bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er in het kader van de behandeling van je verzoek door het

Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald kreeg je een voogd toegewezen die je bijstond in het doorlopen van de asielpprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het eerste persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van je voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van je verklaringen rekening gehouden met je leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in je land van herkomst. Er dient wel vastgesteld te worden dat je sinds 12 december 2021 niet langer als minderjarige beschouwd kon worden, gelet op het feit dat je sindsdien meerderjarig bent volgens de door jou opgegeven geboortedatum. Om deze reden vond je persoonlijk onderhoud d.d. 5 augustus 2022 plaats zonder de aanwezigheid van je voogd. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat je rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan je verplichtingen. Er dient te worden opgemerkt dat je doorheen je verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt dat je een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie hebt of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Je verliet Afghanistan omdat jij en je familie problemen hadden met de taliban. Er kan evenwel geen geloof gehecht worden aan deze beweerde problemen. Je situeert je problemen bij terugkeer naar Afghanistan in het verlengde van de problemen die je oom H. J. gekend zou hebben. Er werd evenwel bij de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van je oom H. J. vastgesteld dat er geen geloof gehecht kon worden aan zijn beweerde vrees voor vervolging bij terugkeer naar Afghanistan. Op 27 april 2012 werd hem de subsidiaire beschermingsstatus toegekend door het CGVS en werd hem het vluchtelingenstatuut geweigerd. Hij ging niet in beroep tegen deze beslissing. Uit de beslissing die het CGVS nam in zijn dossier en die toegevoegd werd aan je administratief dossier, blijkt dat je oom verklaringen aflegde over het tijdstip van zijn rekrutering bij het Afgaanse nationale leger en over zijn opleidingen die niet coherent waren met de door hem neergelegde documenten. Zo klopte het bijvoorbeeld niet dat hij aangaf dat hij twee of tweeënhalf jaar in dienst was in het leger, waarna hij stopte en vrijwel onmiddellijk naar België vertrok begin 2011; maar dat hij anderzijds documenten neerlegde waaruit bleek dat hij reeds in het jaar 2004 en 2005 opleidingen bij het Afgaans nationaal leger gevolgd zou hebben. Bovendien maakte je oom zijn asielaanvraag onvoldoende aannemelijk. Dit onder meer omdat hij niet kon verduidelijken wie van de taliban hij precies vreesde; omdat de duur en de wijze en waarop de taliban hem bedreigd zouden hebben niet aannemelijk was; en omdat het feit dat hij ondanks de beweerde dreiging van de taliban naar zijn dorp bleef gaan niet plausibel was. Het CGVS besloot dat de mogelijkheid bestond dat je oom training volgde en enige tijd als soldaat diende, maar stelde vast dat hij niet aannemelijk maakte dat hij bij terugkeer geïnterviewd zou worden. Er kon immers weinig geloof gehecht worden aan zijn verklaringen dat hij tot net voor zijn vertrek als soldaat werkte. Door de vaststelling dat je oom zijn problemen niet aannemelijk maakte, komt ook de geloofwaardigheid van de door jou beweerde problemen, die je in het verlengde van deze problemen situeert, op de helling te staan. Het feit dat je dezelfde documenten neerlegt als die je oom H. J. neerlegde in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming om zijn werkzaamheden bij het leger te staven, kan voorgaande vaststellingen niet wijzigen. Integendeel, het bevestigt het verband tussen jouw en jouw ooms verzoek om internationale bescherming. Het feit dat ook jij amper op de hoogte bent over de problemen die je oom gehad zou hebben, bevestigt dat er geen geloof gehecht kan worden aan de beweerde problemen van je oom. Gelet op het feit dat de problemen van je oom een sleutelelement uitmaken in je eigen verhaal kan immers verwacht worden dat je hiervan goed op de hoogte zou zijn. Dat je vader bedreigd werd is volgens jouw verklaringen immers het gevolg van het feit dat je oom H. J. niet met de taliban wilde samenwerken en dat de taliban daarom je vader in zijn plaats wilden (CGVS 1, p. 27). Dat jij uiteindelijk bedreigd werd komt volgens je verklaringen dan weer omdat je vader had aangegeven dat hij niet voor hen kon werken, maar dat hij zijn zoon naar hen zou sturen (CGVS 1, p. 15). Uiteindelijk gaven de taliban aan dat ze je zouden komen halen (CGVS 1, p. 30). Hieruit blijkt dat jouw beweerde problemen rechtstreeks voortvloeien uit de beweerde problemen van je oom H. J.. Eens te meer gezien je aangeeft dat je in België met je oom H. J. in contact staat en soms het weekend bij hem doorbrengt (CGVS 1, p. 11), kan verwacht worden dat je goed op de hoogte zou zijn van de problemen die hij had. Het tegendeel blijkt evenwel waar. Uitgenodigd om te vertellen over de problemen van je oom H. J., stel je dat hij voor de overheid werkte en lastig gevallen werd door de taliban die wilden dat hij voor hun groepering zou werken (CGVS 1, p. 26). Voor het overige blij je uitermate weinig informatie hieromtrent te kunnen aanreiken (CGVS 1, p. 26). Zo kan je de belagers van je oom niet preciezer omschrijven dan door te zeggen dat ze 'lokale taliban' waren (CGVS 1, p. 26). Het antwoord op de vraag welke groepering het precies was en wie de commandant was, moet je schuldig blijven (CGVS 1, p. 26, 27). Hoewel je aangeeft dat je oom H. J. bedreigd werd, slaag je er niet in om te verduidelijken hoe dit gebeurde (CGVS 1, p. 27). Aangemoedigd om te vertellen of hij bijvoorbeeld brieven kreeg of benaderd werd, zeg je slechts dat je papa het van andere mensen hoorde, dat je niet weet of ze een brief stuurden,

dat het tien jaar geleden is en dat je er geen informatie over hebt (CGVS 1, p. 27). Dat je er niet in slaagt weer te geven op welke wijze je oom H. J. bedreigd werd, ondergraaft het door jou beweerde asielrelaas. Bovendien kan nog opgemerkt worden dat jouw versie van de feiten waarbij je aangeeft dat je oom H. J. bedreigd werd door de taliban die hem vroegen om te stoppen voor de overheid te werken en voor hen te beginnen werken, niet strookt met het relaas dat je oom H. J. zelf schetste, waarbij hij aangaf nooit persoonlijk contact te hebben gehad met de taliban maar slechts via via gehoord te hebben over bedreigingen vanwege de taliban, zoals blijkt uit de beslissing van het CGVS inzake je oom H. J. die werd toegevoegd aan het administratief dossier. Je geeft bovendien aan niet te weten wat je oom H. J. voor de taliban zou moeten doen (CGVS 1, p. 27). Het feit dat je er niet in slaagt om de beweerde problemen van je oom H. J. aannemelijk te maken, werpt een schaduw op de geloofwaardigheid van je eigen problemen die in het verlengde hiervan liggen. Aangaande het feit dat de taliban de medewerking van je vader en jouw medewerking zouden willen, kunnen er bovendien ernstige vraagtekens geplaatst worden bij de door jou beweerde werkwijze van de taliban. Zoals eerder aangehaald is het feit dat je vader bedreigd werd volgens jouw verklaringen het gevolg van het feit dat je oom H. J. niet met de taliban wilde samenwerken en dat de taliban daarom je vader in zijn plaats wilden (CGVS 1, p. 27). Dat jij uiteindelijk bedreigd werd komt volgens je verklaringen dan weer omdat je vader had aangegeven dat hij niet voor hen kon werken, maar dat hij zijn zoon naar hen zou sturen (CGVS 1, p. 15; CGVS 1, p. 31). Uiteindelijk gaven de taliban aan dat ze je zouden komen halen (CGVS 1, p. 30). Uit de informatie die toegevoegd werd aan het administratief dossier blijkt evenwel dat rekrutering door de taliban doorgaans geschied op grond van familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. In het rapport van Landinfo wordt vermeld dat rekruten veelal worden gemotiveerd omwille van materiële en economische omstandigheden enerzijds en religieuze en culturele omstandigheden anderzijds en dat de taliban doorgaans over voldoende rekruten beschikken. Redelijkervijze kan er bovendien van worden uitgegaan dat de taliban op zoek zijn naar rekruten die zij kunnen vertrouwen, hetgeen wat jou en je vader betreft allerm minst kan worden aangenomen. Gelet op het feit dat je aangeeft dat je oom H. J. deel uitmaakte van het Afghaanse leger, kan er immers bezwaarlijk van worden uitgegaan dat jij en je vader betrouwbare rekruten zouden zijn. Aan jou de kwestie voorgelegd waarom de taliban een familielid van iemand die tegen hen werkte mee in hun groep zouden willen, geef je aan dat ze op die manier mensen wilden arresteren en bestraffen en dat ze soms als excuus gebruikten dat ze wilden samenwerken (CGVS 1, p. 28). Indien dat zo was in het geval van je vader, is het opmerkelijk dat de taliban niet meteen tot bestraffing zijn overgegaan, maar hem slechts destijds eenmalig vroegen om met hen samen te werken, om vervolgens pas ettelijke jaren later volgens je verklaringen in je oom H. J. intussen al tien jaar in België (CGVS 1, p. 11) - zijn zoon te willen meenemen. Het feit dat de door jou beweerde werkwijze van de taliban geen steek houdt, doet eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van je relaas. Voorts dient vastgesteld te worden dat je wel erg beknopte verklaringen aflegt over de belagers van jou en je vader. Zo geef je aan niet te weten wie van de taliban je vader precies benaderde met de vraag om met hen samen te werken (CGVS 1, p. 28). Dat je niet weet welke personen bij je papa kwamen omdat de leiders om de zoveel tijd wisselen en omdat het tien jaar geleden is, kan je gebrek aan kennis niet toedekken (CGVS 1, p. 28). Gezien dit een sleutelement van je relaas betreft, kan immers verwacht worden dat je hiervan op de hoogte zou zijn. Wie van de taliban er precies naar je huis kwamen twee weken voor je vertrek, is je evenmin bekend (CGVS 1, p. 29). Door welke commandant ze gestuurd werden, weet je niet (CGVS 1, p. 29). Dat je geen preciezere verklaringen kan afleggen over wie de belagers van jou en je vader zijn, zet je asielrelaas andermaal op losse schroeven. De aannemelijkheid van je relaas wordt bovendien ondermijnd door het feit dat je op het moment van de inval van de taliban bij je thuis aanwezig was geenszins in overeenstemming te brengen valt met de beweerde bedreiging. Volgens je verklaringen hadden de taliban een week voor de inval bij je thuis contact opgenomen met je vader om hem te zeggen dat ze je zouden komen halen (CGVS, p. 30). Dat je vader deze situatie ernstig nam, blijkt uit het feit dat hij je in de nasleep hiervan aanmaande om bij je oom te verblijven (CGVS 1, p. 30, 31). Het is dan ook frappant dat je slechts een week nadien reeds opnieuw een nacht in je eigen huis bij je familie doorbracht (CGVS 1, p. 31). Dat enerzijds blijkt dat je vader de situatie ernstig nam door je naar je oom te sturen, maar dat je anderzijds een week nadien alweer een nacht thuis doorbracht valt geenszins te rijmen met de ernst van de door jou geschetste situatie. Dat je vader ondanks dat hij op de hoogte was van deze dreiging dit toch zou toelaten, roept vraagtekens op. De geloofwaardigheid van je asielrelaas wordt verder ontsierd doordat er een tegenstrijdigheid werd vastgesteld betreffende het moment van de inval van de taliban bij jouw thuis. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde je nog dat de taliban ongeveer drie weken voor je vertrek bij je thuis binnen vielen op zoek naar jou (Vragenlijst CGVS afgenomen op de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 29 oktober 2020, punt 3.5). Bij je interview op het CGVS situeerde je deze inval twee weken voor je vertrek (CGVS 1, p. 29). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, bevestigde je dat de inval twee weken voor je vertrek gebeurde (CGVS 1, p. 32). Dat je de laatste versie van je verklaringen herneemt, doet geen afbreuk aan de vastgestelde tegenstrijdigheid. Gelet op het feit dat je aan het begin van je

persoonlijk onderhoud op het CGVS aangaf dat je interview op de DVZ goed verlopen was, dat je geen opmerkingen had en dat je niets wenste aan te passen (CGVS 1, p. 4), kan nochtans verwacht worden dat je eensluidende verklaringen zou afleggen. De vaststelling dat dit niet zo is, noopt er toe te besluiten dat er geen geloof gehecht kan worden aan je relaas. Verder is het bedenkelijk dat je niet op de hoogte zou zijn wat er nog met je buurman gebeurde. Uit je verklaringen blijkt dat je vreest dat de taliban je zouden willen doden, onder meer omdat er twee van hen gewond raakten toen ze naar je huis kwamen (CGVS 1, p. 15). Het was je buurman S. A. die voor de overheid werkte die hen onder vuur nam en hen wegjaagde (CGVS 1, p. 15, 29). Dat je, ondanks zijn rol in je beweerde relaas en ondanks het feit dat je in België nog meermaals met je oom H. in contact stond, van wie je nieuws van het thuisfront vernam zoals bijvoorbeeld het feit dat je gezin opnieuw in je dorp ging wonen (CGVS 1, p. 10, 11), niet op de hoogte zou zijn wat er nog met deze buurman gebeurde is opmerkelijk (CGVS 1, p. 30). Of S. A. nog steeds in je dorp woont, is je niet bekend (CGVS 1, p. 30). Indien waargebeurd, kan nochtans verwacht worden dat je hier meer informatie over zou kunnen aanreiken. Gevraagd of je familie nog problemen kende na je vertrek, stelde je tijdens je eerste interview op het CGVS van niet en voegde je eraan toe dat je het eigenlijk niet weet (CGVS 1, p. 31). Je stelde dat ze het niet zeiden, zelfs als ze iets meegemaakt zouden hebben (CGVS 1, p. 31). Indien je werkelijk je thuisland ontvluchtte en een verzoek om internationale bescherming indiende omwille van problemen met de taliban is het bevreemdend dat je familie je niet op de hoogte zou houden over hoe het hen verder verging. Gepolst of je familie iets deed om zichzelf te beschermen, stelde je dat ze jou wegstuurden en dat ze niet lastig gevallen worden omdat ze vrouwen en kinderen zijn (CGVS 1, p. 31). Gelet op de door jou beweerde voorgeschiedenis is het opmerkelijk dat je gezin, waaronder je jongere broers, zich opnieuw in je dorp vestigde (CGVS, p. 11). Dat je aangeeft niet te weten of je jongere broer W. momenteel naar school gaat of niet (CGVS 1, p. 10), is bovendien merkwaardig. Deze vaststellingen ondermijnen evenzeer de geloofwaardigheid van de door jou beweerde problemen in Afghanistan. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat je je beweerde problemen met de taliban geenszins aannemelijk gemaakt hebt. Voorts kan nog benadrukt worden dat louter uit het gegeven dat je oom H. J. mogelijk training volgde en enige tijd als soldaat voor het nationale leger diende, niet besloten kan worden tot een beschermingsnood in jouw hoofde. Hoewel uit de Afghanistan Country Focus van Easo van januari 2022 (te raadplegen op : https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat vroegere werknemers van veiligheidstroepen het slachtoffer werden van wraakacties van leden van de taliban verduidelijkt de informatie ook dat er geen sprake is van systematische vervolging van vroegere werknemers maar van individuele incidenten verspreid over het hele land. Bovendien blijkt er eveneens dat familieleden slechts in sommige gevallen gevisieerd werden en dan in het bijzonder in de zoektocht naar de vroegere werknemer. Het loutere gegeven dat je oom mogelijk training volgde en enige tijd als soldaat diende kan dan ook niet volstaan om een beschermingsnood in jouw hoofde aan te tonen. Een vrees voor vervolging dient in concreto aangetoond te worden en dat is hier niet het geval. Uit voorgaande vaststellingen blijkt immers dat zelfs indien het door je oom opgegeven profiel van soldaat klopte, dit dateert van meer dan tien jaar geleden; dat hij reeds geruime tijd Afghanistan verliet; dat hij slechts een relatief korte periode, met name twee of tweeënhalf voor het leger werkte; en dat hij niet aannemelijk maakte dat hij tot de periode vlak voor zijn vertrek voor het leger werkte. Daarbij dient nog onderstreept te worden dat uit bovenstaande argumentatie gebleken is dat je geen enkel geloofwaardig vervolgingsfeit aanhaalde met betrekking tot het vermeende werk van je oom H. J., noch voor je oom zelf, noch wat je vader, jezelf of je broers betreft. Evenmin bracht je na je persoonlijk onderhoud op het CGVS nog elementen aan die op voorgaande vaststellingen een nieuw licht kunnen werpen. Voorgaande vaststellingen nopen ertoe te besluiten dat er niet besloten kan worden tot een beschermingsnood in jouw hoofde omwille van het feit dat je oom H. J. mogelijks voor het Afghaanse leger gewerkt zou hebben. Ook de verklaringen die je aflegt tijdens het tweede persoonlijk onderhoud, dat plaatsvond na de machtsovername, werpen geen nieuw licht op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van je relaas. Je haalt immers slechts problemen aan die in het verlengde liggen van een niet geloofwaardig relaas. Gelet op voorgaande argumentatie is het niet aannemelijk dat de taliban je vader zouden geslagen hebben zo'n anderhalve maand of twee maanden na de machtsovername, en dat ze zouden ermee bedreigd zouden hebben jullie huis in brand te steken en je broer te ontvoeren en jullie gronden in beslag genomen zouden hebben (CGVS 2, p. 4, 5). Je wijt deze problemen immers aan het feit dat je vader zijn belofte dat hij zijn zoon zou geven omwille van de problemen van zijn broer niet nakwam (CGVS 2, p. 4, 5). Ten overvloede kan opgemerkt worden dat de vaststelling dat er niet het minste geloof gehecht kan worden aan deze problemen bevestigd wordt door het feit dat je nauwelijks op de hoogte blijkt van het lot van je broer. Hoewel je aangeeft dat de dorpsouderen bemiddelden voor je broer, blijven je verklaringen hieromtrent uiterst beperkt en op de vlakte (CGVS 2, p. 5). Je geeft slechts te kennen dat ze zeiden dat je broer nog vrij jong was (CGVS 2, p. 5). Gepolst of er dan een overeenkomst gemaakt werd over wat er met je broer zou gebeuren in de toekomst, zeg je dat je hier niet van bewust bent (CGVS 2, p. 5, 6). Dat ze je niet het hele verhaal vertelden omdat je alleen bent en ze je niet droevig

willen maken (CGVS 2, p. 6), kan je gebrek aan kennis niet vergoelijken. Zowel van een verzoeker om internationale bescherming als van familieleden die een familielid naar het buitenland sturen om er een verzoek om internationale bescherming in te dienen, kan verwacht worden dat ze inspanningen doen opdat de verzoeker in kwestie terdege geïnformeerd is over zaken die de kern van zijn relaas raken. De vaststelling dat dit niet het geval is, werpt wederom een smet op de geloofwaardigheid van de beweerde problemen waarmee je familie te maken kreeg. Gepeild of er zaken gedaan werden om je broer te beschermen, gezien hij ook bedreigd werd, geef je in eerste instantie aan dat je niet belde naar je familie om deze vraag te stellen (CGVS 2, p. 6). Je meent dat ze iets gedaan moeten hebben en stelt te denken dat hij binnen moet blijven (CGVS 2, p. 6). Dit is wel erg vaag en weinig overtuigend. De vier foto's die je neerlegt om te ondersteunen dat je vader door de taliban geslagen werd (CGVS 2, p. 6) kunnen de vastgestelde geloofwaardigheid niet wijzigen. Er is op deze foto's slechts een gewonde man te zien, uit niets blijkt wie hierop daadwerkelijk afgebeeld staat en waar, wanneer en in welke omstandigheden deze foto's genomen zouden zijn. Met betrekking tot het feit dat u aangeeft dat u in Afghanistan niet hetzelfde vrije leven zou kunnen hebben als hier (CGVS 2, p. 7), dient te worden vastgesteld dat u dit onder andere nader verklaart als het feit dat ze u niet zouden toestaan dat u lijnen in uw baard zou maken en dat ze u niet zouden toestaan een dergelijke haarstijl te hebben [uw haar was tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS iets korter geschoren boven de oren]. U stelt dat mensen hun baard moeten laten groeien en niet deze haarstijl kunnen hebben (CGVS 2, p. 7). Even later geeft u evenwel zelf te kennen dat dit geen groot probleem voor u zou zijn (CGVS 2, p. 7). Gepolst naar overige vrijheden die u vreest niet te hebben in Afghanistan, verwijst u naar het feit dat meisjes niet naar school kunnen, naar het feit dat mensen niet in het dorp mogen rondhangen bij schemering en dat het verbannen is om naar muziek te luisteren (CGVS 2, p. 8). Dat meisjes niet naar school kunnen, is iets dat geen betrekking heeft op uw persoon (CGVS 2, p. 8). Met betrekking tot het door u aangehaalde verbod dat er in het dorp niet rondgehangen mag worden na bepaalde tijdstippen, dient vastgesteld te worden dat uw verklaringen weinig overtuigend zijn. Meer informatie gevraagd hierover stelt u dat u het hoorde van uw oom van moederszijde (CGVS 2, p. 8). Over wat er met iemand gebeurt die niet gehoorzaamt, geeft u slechts te kennen dat die persoon gestraft moet worden maar dat u er geen verdere informatie over heeft (CGVS 2, p. 8). Dit is dan ook weinig overtuigend. Over het luisteren naar muziek, geeft u even later te kennen dat het geen probleem zou zijn voor u om niet naar muziek te luisteren (CGVS 2, p. 8). Met betrekking tot het door u aangehaalde vrije leven dat u in Afghanistan niet zou kunnen hebben, moet er op gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. U toont op geen enkele manier aan dat de door u aangehaalde vrijheden waarvan u aangeeft dat u ze niet zou kunnen hebben in Afghanistan deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor uw identiteit of morele integriteit dat er van u niet mag verwacht worden dat u dit opgeeft indien u hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van uw politieke of religieuze overtuiging. U bent er aldus niet in geslaagd aan te tonen dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan voorts niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden. Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid

van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U werpt op dat u zou beticht worden dat u bekeerd zou zijn omwille van uw verblijf in Europa (CGVS 2, p. 7), maar maakt dit allerm minst aannemelijk. Gevraagd waarom ze zouden zeggen dat u de islam verliet (CGVS 2, p. 7), verwijst u naar een dorpeling van u die in Frankrijk woont aan wie in Brugge een huwelijkscertificaat geweigerd werd omdat ze zeiden dat hij bekeerd was (CGVS, p. 7). Deze verwijzing heeft geenszins betrekking op uw persoon. Gespecificeerd waarom men in uw geval zou zeggen dat u de islam verliet of bekeerd was, zegt u dat de taliban dit zouden zeggen omdat dat is hoe ze denken (CGVS 2, p. 7). U stelt dat de taliban denken dat mensen die in het buitenland leven eender welke soort vlees kunnen eten en alcohol kunnen drinken (CGVS 2, p. 7). Nog aangemoedigd om concrete elementen aan te geven waarom men in uw specifiek geval zou denken dat u bekeerd bent of de islam verliet, stelt u dat ze bekrompen, niet onderwezen mensen zijn (CGVS 2, p. 7). Met dergelijke algemene uitlatingen toont u geenszins in concreto aan dat u geviseerd zou worden. Hoewel uw advocate evenzeer benadrukt dat u belangrijke jaren van groei in België doorbracht en de Belgische waarden en normen heeft opgenomen, volstaan ook haar verklaringen niet om aan te tonen dat op basis hiervan besloten zou dienen te worden tot een nood aan internationale bescherming in uw hoofde. Dat u goed Nederlands kent en altijd naar school ging hier (CGVS 2, p. 9) toont slechts aan dat u in België geïntegreerd bent doch hieruit kan niet besloten worden dat u zich niet zou kunnen aanpassen aan het leven in Afghanistan of dat u daar op negatieve wijze in het oog zou springen. Dat uw advocate aangeeft dat de taliban aangaande uw 'handelingen volgens de Belgische verwachtingen' die ze nader toelicht als het feit dat u vriendelijk gemanierd bent (CGVS 2, p. 9) waarschijnlijk bepaalde vaststellingen zouden doen, is een redenering die niet gevolgd kan worden. Er kan niet ingezien worden waarom het vriendelijk gemanierd zijn op zich zou leiden tot vervolging. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen. In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van

herkomst. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is. Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers. Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige

overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen. In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen

geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281). Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92). Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091). Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen. Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41). Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor. Verder blijkt uit een analyse van de

beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren. U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien. Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend. De documenten die je neerlegt slagen er niet in voorgaande vaststellingen te wijzigen. Je taskara heeft immers geen betrekking op je relaas. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten in het algemeen erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten en attesten. Het feit dat volgens je taskara je geboortedatum 7/7/1386 is (Afghaanse kalender, komt overeen met 29 september 2007 in de Gregoriaanse kalender) en je 11 jaar oud zou zijn het jaar 1397, zoals vastgesteld op 7/7/1397 (29 september 2018) (CGVS, p. 15) doet ernstige vraagtekens rijzen bij de authenticiteit van dit document. Immers, het feit dat je geboortedatum na het leeftijdsonderzoek gewijzigd werd van 31/01/2007 naar 12/12/2003 (Verklaring DVZ d.d. 29 oktober 2020, punt 4; Leeftijdsbepaling 6/MIN/2020/72781) betreft immers een aanzienlijk verschil. De enveloppe die je neerlegt met betrekking tot je oom toont slechts aan dat hij destijds post ontvangen heeft (CGVS 2, p. 6). Het feit dat aan je oom H. J. Z. (o.v. xxx) de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend op basis van de toenmalige beoordeling van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst, doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen. Elk verzoek om internationale bescherming wordt immers beoordeeld op zijn eigen merites.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Hij meent ook dat “de rechten van het kind” geschonden zijn.

Vooreerst benadrukt verzoeker dat het van vooringenomenheid getuigt dat het CGVS oordeelt dat zijn relaas ongeloofwaardig is omdat het relaas van zijn oom in 2012 ongeloofwaardig was. Verzoeker heeft immers feiten en gebeurtenissen vermeld die na het vertrek van zijn oom uit Afghanistan hebben plaatsgevonden. Daarbij komt dat verzoeker als minderjarige in België is toegekomen en dat hij in Afghanistan niet echt geschoold was.

Verzoeker betwist vervolgens de verschillende weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Hij benadrukt zijn kwetsbaarheid, hij was zeer jong bij zijn vertrek uit Afghanistan en hij werd tijdens het tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS als meerderjarige overschat in zijn capaciteiten. Zijn vrees dient toekomstgericht beoordeeld te worden. Verzoeker wijst erop dat hij intussen verwesterd is.

Nopens de subsidiaire bescherming gaat verzoeker in op de onstabiele veiligheidssituatie in Afghanistan. Verzoeker citeert hierbij uit diverse rapporten, merkt hierover op dat er een kentering aan de gang is van het willekeurig geweld omdat er verzet komt tegen de taliban en meent dat informatie waarop het CGVS zich baseert onvoldoende is om de conclusies van het CGVS te beamen. Hij verwijst naar meer recente informatie over de actuele veiligheidssituatie. Hij benadrukt dat zijn oom voor het leger werkte en dat de taliban deze mensen en hun familieleden viseren. Hij verwijst opnieuw naar zijn (gepercipieerde) verwestering en naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet citeert verzoeker uit diverse arresten van de Raad en meent hij dat er thans evenmin voldoende informatie voorligt om te besluiten dat de huidige socio-economische en humanitaire niet overwegend te wijten is aan gedragingen van de taliban. Integendeel is verzoeker van oordeel dat de taliban wel degelijk aan de basis liggen van de precare humanitaire situatie.

Verzoeker vraagt in hoofddoel om hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

2.1.2. Doorheen zijn verzoekschrift verwijst verzoeker inzake de subsidiaire bescherming onder meer naar volgende informatie waarbij hij de weblinks weergeeft:

- « Afghanistan COI Repository: 1st September 2021 – 15 June 2022 » van Asyls;
- « Afghanistan COI Repository : 21/09/2021-28/09/2022 » van Asyls gepubliceerd op 6 oktober 2022;
- “Regional Overview: South Asia and Afghanistan, 16-22 July 2022”;
- “Regional Overview: South Asia and Afghanistan, 23-29 July 2022”;
- “Regional Overview: South Asia and Afghanistan, 30 July-5 August 2022”;
- “Regional Overview: South Asia and Afghanistan, 6-12 August 2022”;
- “Regional Overview: South Asia and Afghanistan, 13 August-9 September 2022”;
- “Regional Overview: South Asia and Afghanistan, 10-16 September 2022”;
- “Regional Overview: South Asia and Afghanistan, 17-23 September 2022”;
- “Regional Overview: South Asia and Afghanistan, 24-30 September 2022”;
- EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022;
- Humanitarian Response Plan Afghanistan, “Humanitarian Programme Cycle 2022” januari 2022;
- Human Rights Watch, “Afghanistan: Taliban’s Catastrophic Year of Rule: Denial of Women’s Rights, Media Crackdown, and Retaliatory Killings Amid Mass Hunger” van 11 augustus 2022;
- Human Rights Watch, “Economic Causes of Afghanistan’s Humanitarian Crisis: Questions and Answers on Sanctions and Banking Restrictions on the Taliban” van 4 augustus 2022;
- Human Rights Watch, « Time running out to address Afghanistan’s hunger crisis: without a functioning Central Bank, Aid not enough » van 17 maart 2022;
- de oproep van de UN High Commissioner for Refugees van 17 maart 2022 voor steun;
- United States Institution of Peace, “A Year into Taliban Rule, Afghans Face Spiraling Economic, Humanitarian Crises” van 17 augustus 2022;

- UNHCR *Funding Update 2022*;
- UNHCR Regional Bureau for Asia and Pacific *external update: Afghanistan situation #17, As of 01 June 2022*.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt geen bijkomende stavingstukken aan het verzoekschrift.

2.2.2. Op 10 januari 2023 maakt de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin hij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinken van vermeldt:

- EUAA “*Afghanistan Security Situation*” van augustus 2022;
- de COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidssituatie*” van 5 mei 2022;
- EASO “*Afghanistan Country Focus*” van januari 2022;
- EUAA “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*” van augustus 2022;
- EASO “*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*” van augustus 2020;
- EUAA “*Afghanistan: Targeting of individuals*” van augustus 2022;
- EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*” van april 2022.

Bij deze aanvullende nota voegt verwerende partij de COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*” van 13 september 2022.

2.2.3. Ter zitting van 18 januari 2023 legt verzoeker een aanvullende nota over met daarin een getuigenverklaring van 15 januari 2023.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. Motieven van de bestreden beslissing

2.3.3.1. In de bestreden beslissing worden verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

(i) er kan geen geloof worden gehecht aan de beweerde problemen die verzoeker en zijn familie hadden met de taliban: a) verzoeker situeert zijn problemen bij terugkeer in het verlengde van de problemen die zijn oom H.J. gekend zou hebben; bij de behandeling van diens verzoek om internationale bescherming in 2012 werd geen geloof gehecht aan zijn vrees voor vervolging en het vluchtelingenstatuut werd hem geweigerd: de mogelijkheid bestond dat hij training volgde en enige tijd als soldaat diende, maar hij maakte niet aannemelijk dat hij bij terugkeer gevisieerd zou worden; nu verzoeker zijn problemen in het verlengde hiervan situeert, komt de geloofwaardigheid van de door hem beweerde problemen op de helling te staan; b) verzoeker is amper op de hoogte van de problemen die zijn oom zou gehad hebben; c) er kunnen ernstige vraagtekens geplaatst worden bij de werkwijze van de taliban die de medewerking van verzoekers vader en van verzoeker zouden willen; d) verzoeker legt erg beknopte verklaringen af over de belagers van zijn vader en van hem; e) de aannemelijkheid van zijn relaas wordt ondermijnd door het feit dat verzoeker op het moment van de inval van de taliban thuis aanwezig was, dit is niet in overeenstemming te brengen met de beweerde bedreiging; f) verzoekers relaas bevat een tegenstrijdigheid over het moment van de inval van de taliban, drie of twee weken voor verzoekers vertrek; g) verzoeker is niet op de hoogte van wat er nog met zijn buurman gebeurde die de taliban onder vuur nam, hen wegjoeg en twee van hen verwondde; h) verzoeker wist tijdens het eerste persoonlijk onderhoud niet of zijn familie nog problemen kende na zijn vertrek;

(ii) uit het gegeven van verzoekers oom H.J. mogelijk training volgde en enige tijd als soldaat voor het nationale leger diende, kan niet besloten worden tot een beschermingsnood in verzoekers hoofde: familieleden werden slechts in sommige gevallen gevisieerd en dan in het bijzonder in de zoektocht naar de vroegere werknemer, zelfs indien het opgegeven profiel van soldaat zou kloppen, dateert dit van meer dan tien jaar geleden;

(iii) de verklaringen die verzoeker aflegt tijdens het tweede persoonlijk onderhoud, dat plaatsvond na de machtsovername, werpen geen nieuw licht op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas;

(iv) inzake het feit dat verzoeker aangeeft dat hij in Afghanistan niet hetzelfde vrije leven zou kunnen hebben als hier, wordt opgemerkt a) dat het voor hem geen groot probleem zou zijn om zijn baard te laten groeien en een andere haarstijl aan te nemen, evenmin om niet meer naar muziek te luisteren; verzoeker toont niet aan dat de door hem aangehaalde vrijheden deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag verwacht worden dat hij dit opgeeft indien

hij hierdoor problemen met derden zou ondervinden; b) uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven, volstaat om bij een terugkeer het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen; bij de individuele beoordeling van deze vraag moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden; verzoeker haalt geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging of van ernstige schade; verzoekers algemene uitlatingen tonen niet aan dat hij *in concreto* zou geïndiceerd worden; dat verzoeker belangrijke jaren van zijn groei in België doorbracht en de Belgische waarden en normen heeft opgenomen, dat hij vriendelijk gemanierd is en daardoor zou opvallen, leidt niet tot een vrees voor vervolging; c) het volstaat niet om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer vervolgd; deze vrees dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden, verzoeker bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt;

(v) inzake artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt geconcludeerd dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld in dit artikel; verzoeker laat na het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan, evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld;

(vi) inzake artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt vastgesteld dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder de toepassing van dit artikel valt; uit analyse van de beschikbare informatie blijkt geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan door een opzettelijk handelen of nalaten van actoren; verzoeker toonde evenmin aan dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien;

(vii) de documenten die verzoeker neerlegt slagen er niet in voorgaande vaststellingen te wijzigen;

(viii) het feit dat zijn oom H.J. de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend op basis van de toenmalige beoordeling van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst, doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

Al deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissing.

2.3.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan op dit punt niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.4. Bijzondere procedurele noden

De Raad merkt op dat verzoeker op 12 december 2021 de leeftijd van achttien jaar bereikt heeft. Op het ogenblik waarop hij voor het eerst werd gehoord (2 juni 2021) bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS), was hij nog minderjarig.

In de bestreden beslissing wordt vooreerst in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet vastgesteld dat er, op grond van het geheel van de gegevens in het administratief dossier, in hoofde van verzoeker als niet-begeleide minderjarige tot 12 december 2021 bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen.

Het persoonlijk onderhoud van verzoeker d.d. 2 juni 2021 werd afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het CGVS een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Na lezing van het gehoorverslag oordeelt de Raad dat de betrokken protection officer tijdens het gehoor voldoende oog had voor de jeugdige leeftijd, maturiteit en kwetsbaarheid van verzoeker. Tevens stelt de Raad vast dat noch uit het gehoor noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Op het moment van zijn eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS was verzoeker 17 jaar en dus geen *infans*, waardoor redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in staat is doorleefde en coherente verklaringen af te leggen over de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten. Uit het gehoorverslag en de bestreden beslissing blijkt verder dat rekening werd gehouden met verzoekers persoonlijke achtergrond en de algemene situatie in zijn land van herkomst. In het gehoorverslag kan worden gelezen dat de protection officer herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat hem zou zijn overkomen. Er was ook bijstand van een tolk Pashtu en verzoekers voogd en advocaat waren aanwezig.

Verzoeker voert in het verzoekschrift aan dat uit de antwoorden die hij gaf tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud blijkt dat hij betreffende zijn sociaal-emotionele ontwikkeling zwakker scoort en dat hij een beetje overschat werd in zijn capaciteiten, ook bij het eerste persoonlijk onderhoud.

Uit de notities van het tweede persoonlijk onderhoud van verzoeker dat plaatsvond op 5 augustus 2022, toen verzoeker achttien jaar was, blijkt niet dat zijn antwoorden incoherent zijn of dat verzoeker niet zou hebben kunnen antwoorden op bepaalde vragen, gezien zijn leeftijd. Er blijkt duidelijk dat als verzoeker een vraag niet begreep, hij verzocht om deze te herhalen, wat de protection officer deed en waarbij hij bijkomende duiding gaf, waarna verzoeker de vraag kon beantwoorden (vb. p. 6 van de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker d.d. 5 augustus 2022). Evenmin blijkt uit het tweede gehoor noch uit de bestreden beslissing dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Waar verzoeker in het verzoekschrift verwijst naar zijn IQ, zijn traumatische vlucht en een artikel over zwakbegaafdheid, stelt de Raad vast dat verzoeker geen medische attesten in dit verband voorlegt. De loutere stelling dat hij zwakbegaafd zou zijn volstaat niet om dit gegeven te staven en dit blijkt evenmin uit verzoekers antwoorden tijdens zijn beide persoonlijke onderhouden.

Verzoeker toont niet *in concreto* aan dat, waar of op welke wijze zijn voormelde problematiek van invloed zou zijn geweest op zijn verklaringen, laat staan dat hij zou aantonen dat, waar of op welke manier dit van invloed zou zijn geweest op de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming en de inhoud van de bestreden beslissing. Verzoeker kan te dezen bezwaarlijk volstaan met zijn algemene, ongefundeerde en niet nader geconcretiseerde beweringen en het verwijt dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening zou hebben gehouden met zijn jonge leeftijd en beperkte capaciteiten.

Uit het voorgaande blijkt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van de verklaringen van verzoeker en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met zijn jeugdige leeftijd, maturiteit, evenals met de algemene situatie in zijn land van herkomst.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Afghanistan te worden gedood door de taliban. Zijn vader had verzoeker immers aan hen beloofd nadat de taliban waren komen vragen dat verzoekers vader de plaats van verzoekers oom zou innemen die voor de overheid werkte en naar het buitenland was gevlucht. Zijn vader kon dit niet doen omdat hij gezinshoofd was en beloofde zijn oudste zoon (verzoeker) te sturen als die oud genoeg zou zijn. Daarop vluchtte verzoeker naar Europa, wat op zich al meebrengt dat hij door de taliban ervan kan worden beschuldigd de islam de rug toegekeerd te hebben.

2.3.5.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel om onderstaande redenen in gebreke blijft.

2.3.5.3. In de bestreden beslissing wordt vooreerst vastgesteld dat de geloofwaardigheid van de problemen die verzoeker aanhaalt ondermijnd wordt omdat hij deze problemen in het verlengde situeert van de problemen die zijn oom H.J. gekend zou hebben, terwijl deze reeds ongeloofwaardig werden bevonden. In de bestreden beslissing wordt hierover terecht het volgende gesteld:

“Er werd evenwel bij de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van je oom H. J. vastgesteld dat er geen geloof gehecht kon worden aan zijn beweerde vrees voor vervolging bij terugkeer naar Afghanistan. Op 27 april 2012 werd hem de subsidiaire beschermingsstatus toegekend door het CGVS en werd hem het vluchtelingenstatuut geweigerd. Hij ging niet in beroep tegen deze beslissing. Uit de beslissing die het CGVS nam in zijn dossier en die toegevoegd werd aan je administratief dossier, blijkt dat je oom verklaringen aflegde over het tijdstip van zijn rekrutering bij het Afghaanse nationale leger en over zijn opleidingen die niet coherent waren met de door hem neergelegde documenten. Zo klopte het bijvoorbeeld niet dat hij aangaf dat hij twee of tweeënhalf jaar in dienst was in het leger, waarna hij stopte en vrijwel onmiddellijk naar België vertrok begin 2011; maar dat hij anderzijds documenten neerlegde waaruit bleek dat hij reeds in het jaar 2004 en 2005 opleidingen bij het Afghaans nationaal leger gevolgd zou hebben. Bovendien maakte je oom zijn asielrelaas onvoldoende aannemelijk. Dit onder meer omdat hij niet kon verduidelijken wie van de taliban hij precies vreesde; omdat de duur en de wijze en waarop de taliban hem bedreigd zouden hebben niet aannemelijk was; en omdat het feit dat hij ondanks de beweerde dreiging van de taliban naar zijn dorp bleef gaan niet plausibel was. Het CGVS besloot dat de mogelijkheid bestond dat je oom training volgde en enige tijd als soldaat diende, maar stelde vast dat hij niet aannemelijk maakte dat hij bij terugkeer gevisieerd zou worden. Er kon immers weinig geloof gehecht worden aan zijn verklaringen dat hij tot net voor zijn vertrek als soldaat werkte. Door de vaststelling dat je oom zijn problemen niet aannemelijk maakte, komt ook de geloofwaardigheid van de door jou beweerde problemen, die je in het verlengde van deze problemen situeert, op de helling te staan. Het feit dat je dezelfde documenten neerlegt als die je oom H. J. neerlegde in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming om zijn werkzaamheden bij het leger te staven, kan voorgaande vaststellingen niet wijzigen. Integendeel, het bevestigt het verband tussen jouw en jouw ooms verzoek om internationale bescherming.”

Daarna gaat de bestreden beslissing ook in op het gegeven dat verzoeker amper op de hoogte is van de problemen die zijn oom zou hebben gehad en dat gezien deze een sleutelement uitmaken in verzoekers relaas, nochtans verwacht kan worden dat hij hiervan op de hoogte zou zijn.

In het verzoekschrift brengt verzoeker hier tegen in dat het CGVS vooringenomen is door al sinds 2012 van oordeel te zijn dat het relaas van de oom niet geloofwaardig is en daarom ook verzoekers verklaringen niet te geloven is. Verzoeker wijst er vervolgens op dat het CGVS wel aanvaardt dat verzoekers oom bij het leger gediend heeft maar dat dit al een decennium geleden is waardoor het niet kan dat de taliban om deze reden de familie nog steeds zou viseren. Verzoeker wijst er onder verwijzing naar persartikels en rapporten op dat de wraakzucht van de taliban alom gekend is en dat dus vaststaat dat de taliban met geweld wraak wenst te nemen op iedereen die niet hetzelfde gedachtengoed deelt als zij en dat de taliban onvoorspelbaar zijn. Er had meer aandacht aan verzoekers situatie mogen worden besteed.

Door dit betoog kan verzoeker echter niet ontkrachten dat zijn oom weliswaar de subsidiaire bescherming werd toegekend maar dat hem de vluchtelingenstatus geweigerd werd omdat geen geloof kon worden gehecht aan zijn beweerde vrees voor vervolging. Het is logisch en getuigt van zorgvuldig onderzoek dat nu ook wordt vastgesteld dat verzoekers relaas, dat steunt op dezelfde elementen en documenten, om diezelfde reden ongeloofwaardig is. Daarbij komt dat verzoeker amper op de hoogte is van de vroegere problemen van zijn oom, wat hij niet bestrijdt in het verzoekschrift. Door louter te verwijzen naar de wraakzucht van de taliban, gaat verzoeker voorbij aan de motieven van de bestreden beslissing in dit verband.

Verder in het verzoekschrift poogt verzoeker een verklaring te geven voor zijn gebrekkige kennis van de problemen die zijn oom gehad zou hebben door te wijzen op zijn jonge leeftijd en het feit dat hij geen basisopleiding heeft gehad. Er wordt opgemerkt dat het gegeven dat verzoeker nog jong was ten tijde van

zijn vertrek uit Afghanistan, zijn gebrekkige kennis betreffende de gebeurtenissen die uiteindelijk hebben geleid tot zijn vertrek niet kan toedekken. De commissaris-generaal wijst er in dit verband terecht op dat verzoeker in België in contact staat met zijn oom H.J. en soms de weekends bij hem doorbrengt, zodat wel kan verwacht worden dat hij op de hoogte is van de problemen die zijn oom had. Waar verzoeker verwijst naar het feit dat hij overschat werd in zijn capaciteiten en naar zijn jonge leeftijd, wordt ook verwezen naar punt 2.3.4. van dit arrest.

2.3.5.4. De bestreden beslissing vervolgt dat er ernstige vraagtekens kunnen worden geplaatst bij de door verzoeker beweerde werkwijze van de taliban dat ze de medewerking van verzoekers vader en van verzoeker zouden willen. Dit was volgens verzoeker het gevolg van het feit dat zijn oom niet met de taliban wilden samenwerken en dat de taliban daarom eerst zijn vader en daarna verzoeker in de plaats wilden. Er wordt uitgelegd dat de rekrutering door de taliban niet geloofwaardig is.

De Raad bevestigt dat verzoekers verklaringen over de beweerde werkwijze inzake rekrutering door de taliban niet stroken met de beschikbare landeninformatie. Zo blijkt uit de beschikbare landeninformatie (onder meer het rapport EASO "Country of Origin Information Report: Afghanistan – Recruitment by armed groups" van september 2016; het rapport EASO, "Afghanistan. Anti-Government Elements (AGEs)" van augustus 2020, p. 21-22 die worden vermeld in EUAA, "Country Guidance: Afghanistan" van april 2022) dat het voorkomen van gedwongen rekrutering ten tijde van verzoekers beweerde vluchtrelaas in direct verband stond met het niveau van druk op de taliban. In 2019 stonden de taliban echter minder onder druk en stonden zij in verschillende gebieden sterk. In die gebieden waren er veel vrijwillige rekruten voorhanden, zodat de taliban geen beroep moesten doen op dwang voor rekrutering. In andere gebieden kon de nood aan extra manschappen mogelijk groter zijn, maar zelfs dan was het gebruik van geweld of het onder druk zetten uitzonderlijk. Daarnaast blijkt uit de beschikbare bronnen dat rekrutering door de taliban meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrassas wordt georganiseerd. Concreet betekent dit dat het meestal de stamouderen en commandanten zijn die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. Uit de informatie blijkt ook dat er vaak een overeenkomst bestaat tussen het dorp en de taliban. Er wordt vaak beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken. Ditzelfde geldt ook voor minderjarigen. Uit de informatie blijkt ook dat de meeste plegers van zelfmoordaanslagen geïndoctrineerd en gebrainwasht worden in o.a. madrassas alvorens te worden ingezet. Andere jongeren die zich aansluiten bij de taliban werden eerder gebrainwasht. In dit verband dient er nog op gewezen dat uit het artikel "Afghanistan. Taliban Child Soldier Recruitment Surges" van Human Rights Watch van 2016, waarnaar wordt verwezen in het EASO "Country of Origin Information Report: Afghanistan – Recruitment by armed groups" van september 2016, blijkt dat de indoctrinatie door de taliban op zeer jonge leeftijd (zes jaar) start en zich voortzet tijdens religieuze studies onder gezag van een taliban leerkracht tot een periode van zeven jaar.

In casu is dit niet het geval. Zo merkt de commissaris-generaal immers pertinent op als volgt: "Redelijkerwijze kan er bovendien van worden uitgegaan dat de taliban op zoek zijn naar rekruten die zij kunnen vertrouwen, hetgeen wat jou en je vader betreft allerm minst kan worden aangenomen. Gelet op het feit dat je aangeeft dat je oom H. J. deel uitmaakte van het Afghaanse leger, kan er immers bezwaarlijk van worden uitgegaan dat jij en je vader betrouwbare rekruten zouden zijn. Aan jou de kwestie voorgelegd waarom de taliban een familielid van iemand die tegen hen werkte mee in hun groep zouden willen, geef je aan dat ze op die manier mensen wilden arresteren en bestraffen en dat ze soms als excuus gebruikten dat ze wilden samenwerken (CGVS 1, p. 28). Indien dat zo was in het geval van je vader, is het opmerkelijk dat de taliban niet meteen tot bestraffing zijn overgegaan, maar hem slechts destijds eenmalig vroegen om met hen samen te werken, om vervolgens pas ettelijke jaren later volgens je verklaringen in je oom H. J. intussen al tien jaar in België (CGVS 1, p. 11) - zijn zoon te willen meenemen."

Verzoeker voert in het verzoekschrift aan dat het CGVS toch deels meegaat in zijn relaas om dit dan tegen hem te gebruiken, wat onaanvaardbaar is. Verzoeker herhaalt dat de taliban wraaklustig zijn en zo ook vaak familieleden van militairen straffen aan de hand van een zogenaamde rekrutering om vervolgens de toetgetreden familieleden te folteren en te sanctioneren. Verzoeker verwijst naar een COI-rapport van de Nederlandse overheid van maart 2022 en geeft er de weblink van weer, waaruit volgens hem blijkt dat rekrutering van jonge strijders een gangbare praktijk is in Afghanistan. Verzoeker vervolgt dat het bekend is dat de taliban niet alleen mensen viseren die hen iets misdagen hebben maar ook de familieleden van deze personen. Verzoeker verwijst hiervoor naar het rapport van Human Rights Watch van 30 november 2021 "No forgiveness for people like you. Executions and enforced disappearances in Afghanistan under the taliban", naar het rapport van Amnesty International van 15 augustus 2022 "The Rule of Taliban: A Year of Violence, Impunity and False Promises" en naar de EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022.

In dit verband wordt opgemerkt dat de informatie waarnaar verzoeker verwijst, betrekking heeft op de situatie in Afghanistan na de machtsovername in augustus 2021 en hij hier dus niet dienstig kan naar verwijzen om de rekruteringspoging die hij zou hebben meegemaakt in 2019 geloofwaardig te maken. Waar verzoeker hiermee zou willen wijzen op het feit dat hij bij een eventuele terugkeer nog steeds rekrutering door de taliban dient te vrezen, wordt opgemerkt dat uit wat hierboven blijkt, geen afbreuk wordt gedaan aan het feit dat de poging tot rekrutering van verzoekers vader en van verzoeker als gevolg van het vertrek van verzoekers oom ongeloofwaardig is. Nu deze rekruteringspoging ongeloofwaardig is, toont verzoeker op geen enkele wijze aan dat de taliban hem om deze reden in de toekomst zouden willen rekruteren.

2.3.5.5. De Raad merkt op dat verzoeker de motieven ongemoeid laat inzake het feit dat hij erg beknopte verklaringen aflegt over de belagers van zijn vader en van hem; dat de aannemelijkheid van zijn relaas wordt ondermijnd door het feit dat hij op het moment van de inval van de taliban thuis aanwezig was, wat niet in overeenstemming is te brengen met de beweerde bedreiging; dat zijn relaas een tegenstrijdigheid bevat over het moment van de inval van de taliban; dat verzoeker niet op de hoogte is van wat er nog met zijn buurman gebeurde die de taliban onder vuur nam, hen wegjoeg en twee van hen verwondde en dat hij tijdens het eerste persoonlijk onderhoud niet wist of zijn familie nog problemen kende na zijn vertrek. De Raad sluit zich bijgevolg aan bij deze motieven.

2.3.5.6. In de bestreden beslissing wordt het volgende overwogen over verzoekers oom H.J.:

“Voorts kan nog benadrukt worden dat louter uit het gegeven dat je oom H. J. mogelijk training volgde en enige tijd als soldaat voor het nationale leger diende, niet besloten kan worden tot een beschermingsnood in jouw hoofde. Hoewel uit de Afghanistan Country Focus van Easo van januari 2022 (te raadplegen op : https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat vroegere werknemers van veiligheidstroepen het slachtoffer werden van wraakacties van leden van de taliban verduidelijkt de informatie ook dat er geen sprake is van systematische vervolging van vroegere werknemers maar van individuele incidenten verspreid over het hele land. Bovendien blijkt er eveneens dat familieleden slechts in sommige gevallen gevisieerd werden en dan in het bijzonder in de zoektocht naar de vroegere werknemer. Het loutere gegeven dat je oom mogelijk training volgde en enige tijd als soldaat diende kan dan ook niet volstaan om een beschermingsnood in jouw hoofde aan te tonen. Een vrees voor vervolging dient in concreto aangetoond te worden en dat is hier niet het geval. Uit voorgaande vaststellingen blijkt immers dat zelfs indien het door je oom opgegeven profiel van soldaat klopte, dit dateert van meer dan tien jaar geleden; dat hij reeds geruime tijd Afghanistan verliet; dat hij slechts een relatief korte periode, met name twee of tweeënhalf voor het leger werkte; en dat hij niet aannemelijk maakte dat hij tot de periode vlak voor zijn vertrek voor het leger werkte. Daarbij dient nog onderstreept te worden dat uit bovenstaande argumentatie gebleken is dat je geen enkel geloofwaardig vervolgingsfeit aanhaalde met betrekking tot het vermeende werk van je oom H. J., noch voor je oom zelf, noch wat je vader, jezelf of je broers betreft. Evenmin bracht je na je persoonlijk onderhoud op het CGVS nog elementen aan die op voorgaande vaststellingen een nieuw licht kunnen werpen. Voorgaande vaststellingen nopen ertoe te besluiten dat er niet besloten kan worden tot een beschermingsnood in jouw hoofde omwille van het feit dat je oom H. J. mogelijks voor het Afghaanse leger gewerkt zou hebben.”

Verzoeker voert doorheen het verzoekschrift aan dat hij als familielid van een persoon die voor het leger gewerkt heeft, zelf vervolging vreest, dat de taliban zich hieraan ook na de machtsovername schuldig maken, dat het in Afghanistan geweten is dat zijn oom indertijd het land heeft verlaten, dat de taliban dit zeker nog weten gezien de problemen die verzoeker en zijn familie ondervonden en dat de taliban onvoorspelbaar zijn.

Vooreerst sluit de Raad er zich bij aan dat de mogelijke tewerkstelling van verzoekers oom bij het leger dateert van meer dan tien jaar geleden en dat verzoeker geen enkel geloofwaardig vervolgingsfeit aanhaalde met betrekking tot dit werk van zijn oom H.J., noch voor deze oom, noch voor de familie of voor verzoeker zelf.

Vervolgens wordt opgemerkt dat uit de landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld, en waarop de Raad vermag acht te slaan, niet blijkt dat er sprake is van een systematische vervolging van alle personen die in het verleden werkzaam waren voor humanitaire organisaties, nationale en internationale NGO's of het Afghaanse nationale leger of van hun familieleden (zie o.a. EUAA Afghanistan, “Targeting of individuals” van augustus 2022, p. 56-65; p. 178-180; EUAA “Afghanistan Country Focus” van januari 2022, p. 45-48 en EUAA “Country Guidance: Afghanistan” van april 2022, p. 64-66; 72-74).

Wat betreft de voorgehouden werkzaamheden van verzoekers oom bij het Afghaans leger kan voorts worden opgemerkt dat de taliban, kort na de machtsovername, een algehele amnestie hebben afgekondigd voor alle werknemers van de voormalige Afghaanse overheid en dat talibansoldaten werden opgeroepen om deze amnestie te respecteren en geen wraak te nemen of persoonlijke vetes uit te vechten. Niettemin blijkt uit onderzoeksrapporten dat deze amnestie niet structureel werd afgedwongen noch volledig gerespecteerd door de taliban.

Er wordt hierbij benadrukt dat het moeilijk is om een risicoanalyse door te voeren van individuen onder dit profiel en hun familieleden omwille van de tegenstrijdige en beperkte informatie over het talibanbeleid en omwille van verschillen in implementatie van bevelen van de centrale talibanleiders door talibansoldaten, alsook omwille van verschillen op regionaal niveau. Op grond van vroegere vervolging en meldingen van personen die voortdurend gevisieerd worden, wordt gesteld dat personen op centrale posities in voormalige militaire, politie- en opsporingseenheden, evenals leden van de rechterlijke macht, een prioritair doelwit vormen van de taliban, zodat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging hebben. Voor andere personen wordt gesteld dat de vraag of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat een verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd afhangt van risicobepalende omstandigheden die in een individueel geval aanwezig kunnen zijn, zoals regio van herkomst, geslacht, persoonlijke vijandigheden, betrokkenheid in (lokale) conflicten, enz. Familieleden van sommige individuen die onder dit profiel vallen, kunnen ook vervolging riskeren, bijvoorbeeld in de context van de zoektocht van de taliban naar de persoon die werkzaam was voor de Afghaanse overheid.

Bijgevolg blijkt uit de landeninformatie dat bepaalde profielen meer worden gevisieerd met betrekking tot de profielen van voormalige medewerkers van de regering, waaronder het Afghaans leger, en hun familieleden. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een vervolgingsvrees is aldus een individueel onderzoek vereist, waarbij verzoeker op zijn eigen persoon betrokken elementen dient aan te dragen. Verzoeker brengt echter geen elementen bij op grond waarvan kan worden vastgesteld dat zijn oom, die meer dan tien jaar geleden Afghanistan verliet en daarvoor mogelijk twee of tweeënehalf jaar voor het leger werkte, een prioritair doelwit van de taliban uitmaakt en verzoeker als zijn familielid thans een persoonlijke vervolgingsvrees dient te hebben omwille van de vroegere werkzaamheden van zijn oom voor het Afghaanse leger. Zoals reeds gesteld haalt verzoeker geen enkel geloofwaardig vervolgingsfeit aan met betrekking tot dit werk van zijn oom H.J., noch voor deze oom, noch voor de familie of voor verzoeker zelf.

In het licht van deze omstandigheden, volstaat het dan ook niet om louter te poneren dat verzoeker zal worden gevisieerd bij een terugkeer naar Afghanistan wegens de vroegere werkzaamheden van zijn oom. Uit wat voorafgaat blijkt immers dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker. De Raad meent bijgevolg dat verzoeker dan ook niet kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas om aannemelijk te maken dat hij een gegronnd risico voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin loopt.

2.3.5.7. In het verzoekschrift gaat verzoeker in op zijn toekomstgerichte vrees omwille van het gegeven dat hij op jonge leeftijd Afghanistan heeft verlaten en sinds drie jaar in België verblijft. Hij merkt in dit verband op dat hij intussen al een aardig woordje Nederlands spreekt, hier school gelopen heeft en omringd is met Belgische jeugd, waarden en normen. Hij volgt hier lessen en hij gaat als jobstudent aan de slag. Bij een terugkeer zal hij alleszins als westers worden gepercipieerd. Bij de aanvullende nota die verzoeker ter zitting van 18 januari 2023 neerlegt wordt een getuigenverklaring gevoegd van verzoekers ploegbaas, waarin vermeld staat dat verzoeker goed werkt, goed Nederlands spreekt en goed geïntegreerd is.

Dat verzoeker zich niet echt kritisch opstelt ten opzichte van de maatschappij en de risico's ten aanzien van Afghanistan, wordt volgens hem verklaard door zijn IQ en het feit dat hij op jonge leeftijd een traumatische vlucht heeft moeten nemen. Hij beseft wel degelijk dat de taliban gewelddadig en dwingend zijn en geen weerwoord accepteren. Hij kan niet worden afgerekend op zijn manier van denken. In Afghanistan zou hij terugkeren via de luchthaven, waardoor zijn verblijf in het buitenland zou uitkomen. Verzoeker verwijst naar "EASO COI Query, *"Afghan nationals perceived as 'Westernised'"* van 2 september 2020, "Nansen Profile 5-21 Volgend verzoek, *machtsovername taliban, Afghaanse man*" van november 2021, de EUAA "Country Guidance Afghanistan" van april 2022, Human Rights Watch "Afghanistan: Taliban 'vice' handbook abusive" van 29 oktober 2021, EUAA "Afghanistan: Targeting of individuals" van augustus 2022.

2.3.5.7.1. Vooreerst wordt erop gewezen dat verzoeker hierover ondervraagd werd en dat de commissaris-generaal het volgende oordeelde:

“Met betrekking tot het feit dat u aangeeft dat u in Afghanistan niet hetzelfde vrije leven zou kunnen hebben als hier (CGVS 2, p. 7), dient te worden vastgesteld dat u dit onder andere nader verklaart als het feit dat ze u niet zouden toestaan dat u lijnen in uw baard zou maken en dat ze u niet zouden toestaan een dergelijke haarstijl te hebben [uw haar was tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS iets korter geschoren boven de oren]. U stelt dat mensen hun baard moeten laten groeien en niet deze haarstijl kunnen hebben (CGVS 2, p. 7). Even later geeft u evenwel zelf te kennen dat dit geen groot probleem voor u zou zijn (CGVS 2, p. 7). Gepolst naar overige vrijheden die u vreest niet te hebben in Afghanistan, verwijst u naar het feit dat meisjes niet naar school kunnen, naar het feit dat mensen niet in het dorp mogen rondhangen bij schemering en dat het verbannen is om naar muziek te luisteren (CGVS 2, p. 8). Dat meisjes niet naar school kunnen, is iets dat geen betrekking heeft op uw persoon (CGVS 2, p. 8). Met betrekking tot het door u aangehaalde verbod dat er in het dorp niet rondgehangen mag worden na bepaalde tijdstippen, dient vastgesteld te worden dat uw verklaringen weinig overtuigend zijn. Meer informatie gevraagd hierover stelt u dat u het hoorde van uw oom van moederszijde (CGVS 2, p. 8). Over wat er met iemand gebeurt die niet gehoorzaamt, geeft u slechts te kennen dat die persoon gestraft moet worden maar dat u er geen verdere informatie over heeft (CGVS 2, p. 8). Dit is dan ook weinig overtuigend. Over het luisteren naar muziek, geeft u even later te kennen dat het geen probleem zou zijn voor u om niet naar muziek te luisteren (CGVS 2, p. 8). Met betrekking tot het door u aangehaalde vrije leven dat u in Afghanistan niet zou kunnen hebben, moet er op gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. U toont op geen enkele manier aan dat de door u aangehaalde vrijheden waarvan u aangeeft dat u ze niet zou kunnen hebben in Afghanistan deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor uw identiteit of morele integriteit dat er van u niet mag verwacht worden dat u dit opgeeft indien u hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van uw politieke of religieuze overtuiging. U bent er aldus niet in geslaagd aan te tonen dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan voorts niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de ‘elites’ die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U werpt op dat u zou beticht worden dat u bekeerd zou zijn omwille van uw verblijf in Europa (CGVS 2, p. 7), maar maakt dit allerm minst aannemelijk. Gevraagd waarom ze zouden zeggen dat u de islam verliet (CGVS 2, p. 7), verwijst u naar een dorpeling van u die in Frankrijk woont aan wie in Brugge

een huwelijkscertificaat geweigerd werd omdat ze zeiden dat hij bekeerd was (CGVS, p. 7). Deze verwijzing heeft geenszins betrekking op uw persoon. Gespecificeerd waarom men in uw geval zou zeggen dat u de islam verliet of bekeerd was, zegt u dat de taliban dit zouden zeggen omdat dat is hoe ze denken (CGVS 2, p. 7). U stelt dat de taliban denken dat mensen die in het buitenland leven eender welke soort vlees kunnen eten en alcohol kunnen drinken (CGVS 2, p. 7). Nog aangemoedigd om concrete elementen aan te geven waarom men in uw specifiek geval zou denken dat u bekeerd bent of de islam verliet, stelt u dat ze bekrompen, niet onderwezen mensen zijn (CGVS 2, p. 7). Met dergelijke algemene uitlatingen toont u geenszins in concreto aan dat u geviseerd zou worden.

Hoewel uw advocate evenzeer benadrukt dat u belangrijke jaren van groei in België doorbracht en de Belgische waarden en normen heeft opgenomen, volstaan ook haar verklaringen niet om aan te tonen dat op basis hiervan besloten zou dienen te worden tot een nood aan internationale bescherming in uw hoofde. Dat u goed Nederlands kent en altijd naar school ging hier (CGVS 2, p. 9) toont slechts aan dat u in België geïntegreerd bent doch hieruit kan niet besloten worden dat u zich niet zou kunnen aanpassen aan het leven in Afghanistan of dat u daar op negatieve wijze in het oog zou springen. Dat uw advocate aangeeft dat de taliban aangaande uw 'handelingen volgens de Belgische verwachtingen' die ze nader toelicht als het feit dat u vriendelijk gemanierd bent (CGVS 2, p. 9) waarschijnlijk bepaalde vaststellingen zouden doen, is een redenering die niet gevolgd kan worden. Er kan niet ingezien worden waarom het vriendelijk gemanierd zijn op zich zou leiden tot vervolging. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

2.3.5.7.2. In zoverre wordt geargumenteed dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' een sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet oordeelt de Raad als volgt. Artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet bepaalt dat "een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer :

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en

- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;"

Er dient te zijn voldaan aan beide voorwaarden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89).

Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft (eerste voorwaarde). Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Uit de rapporten die voorliggen, blijkt evenwel dat deze groep zeer divers is, zowel wat betreft de achterliggende motieven en oorzaken van verwestering als de mate waarin en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Er kan ook niet worden gesteld dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze 'verwesterde Afghanen' en 'terugkeerders' hun eigenheid behouden (tweede voorwaarde). Afhankelijk van de mate waarin ze zijn 'verwesterd', zal een andere uitdrukking worden gegeven aan hun re-integratie in Afghanistan. Bovendien kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in Afghanistan. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat 'verwesterde Afghanen' of terugkeerders' niet

kunnen worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet, omdat niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden.

2.3.5.7.3. De Raad stelt vast dat ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met uitdagingen waarmee verschillende organisaties geconfronteerd worden in hun bronnenonderzoek, uit objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier niet blijkt dat in het algemeen kan gesteld worden dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Immers, niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert zal worden beschouwd als verwesterd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen. Aldus blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk.

Uit de landeninformatie blijkt dat de visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de *de-facto*-talibanregering reeds verschillende decreten en richtlijnen heeft uitgevaardigd, net als de provinciale *de-factoregeringen* (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 29-31). Deze *de-factoregering* heeft opnieuw het ‘*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht. Een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Verder blijkt uit de landeninformatie dat dit *de-factoministerie* in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit *de-factoministerie* beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met “gedrags- en kledingkwesies” (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30 en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41). Uit de informatie waarnaar de EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022 verwijst, blijkt dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden.

De bijgebrachte landeninformatie geeft ook aan dat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de *de-facto*-talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van Pashtu-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten vertrokken zijn, wat als ‘verkeerd’ en ‘verdacht’ wordt beschouwd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51).

Ook hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55).

Voorts is de infrastructuur van de *de-facto*-talibanregering uiterst zwak, en de taliban worden niet in staat geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: *Denmark, DIS, Afghanistan – taliban’s impact on the*

population, June 2022, p. 38 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze verweven zijn met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtu-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (*Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). Ook blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de de-facto-talibanautoriteiten weinig 'directe beperkingen' hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden zijn verwijderd. Via deze checkpoints speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaanse leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan augustus 2022*, p. 68 en p. 70).

Aldus kunnen Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen ze worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen beoordeeld te worden. Verzoeker reikt gedurende de procedure ter behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan gelijkgesteld worden.

Voorts maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat Afghanistan verliet omwille van problemen met de taliban in zijn hoofde, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

2.3.5.7.4. Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Verzoeker is heden negentien jaar oud en heeft Afghanistan verlaten begin 2019, toen hij vijftien jaar oud was. Bij aankomst in België was hij zestien jaar. Uit zijn verklaringen blijkt dat hij niet uitsluit dat hij zich zou kunnen aanpassen aan bepaalde zaken (notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 5 augustus 2022, p. 8). Dat verzoeker dit in het verzoekschrift wijt aan zijn laag IQ en jonge leeftijd waardoor hij niet echt kritisch staat ten opzichte van de maatschappij en de risico's ten opzichte van Afghanistan, doet hieraan geen afbreuk. In verband met deze zaken wordt trouwens verwezen naar punt 2.3.4. van dit verzoekschrift.

Alleszins dient vastgesteld dat het feit dat verzoeker zich thans goed geïntegreerd heeft in België, een woordje Nederlands spreekt, werkwilbig is en geapprecieerd wordt door zijn ploegbaas (aanvullende nota d.d. 18 januari 2023), niet volstaat om te concluderen dat verzoeker dermate zou zijn verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en

gebruiken, en dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en zijn leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. Evenmin wordt aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van verzoekers politieke of religieuze overtuiging.

Met zijn summier en algemeen betoog maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde *'besmet'* door de Westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden.

Zelfs zo kan worden aangenomen dat verzoeker een deel van zijn vormende jaren buiten Afghanistan heeft doorgebracht, laat verzoeker gelet op het voorgaande na om *in concreto* aan te tonen dat zijn louter verblijf in Europa hem dermate zou hebben verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. De Raad wijst erop dat verzoeker tot minstens zijn 15 jaar in Afghanistan heeft verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Verzoeker heeft ook nog een netwerk in zijn regio van herkomst (zijn ouders en zijn oom van moederszijde), verzoeker heeft immers nog contact met zijn oom in zijn regio van herkomst (CGVS 2 juni 2021 p. 10) (CGVS 5 augustus 2022, p. 3) en met zijn vader (*ibidem*).

Waar verzoeker wijst op het werk van zijn oom voor de (voormalige) Afghaanse overheid, dient erop gewezen dat hoger reeds werd vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij hierdoor problemen heeft gekend en/of zal kennen ingeval van terugkeer naar Afghanistan.

Verzoeker haalt ook aan dat hij *"via de luchthaven met Belgische documenten zou terugkeren."* Dergelijk betoog is niet dienstig nu noch de bestreden beslissing noch dit arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt. Het loutere gegeven dat men zou weten van waar verzoeker exact terugkeert, doet verder geen afbreuk aan het feit dat verzoeker geen daadwerkelijke noch toegeschreven verwestering aannemelijk maakt, alsook dat niet blijkt dat hij in de specifieke negatieve aandacht zou staan van de taliban.

Zoals reeds gesteld werd verzoeker ondervraagd over zijn mogelijke verwestering. De Raad sluit zich aan bij de conclusie van de commissaris-generaal in dit verband: *"U toont op geen enkele manier aan dat de door u aangehaalde vrijheden waarvan u aangeeft dat u ze niet zou kunnen hebben in Afghanistan deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor uw identiteit of morele integriteit dat er van u niet mag verwacht worden dat u dit opgeeft indien u hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van uw politieke of religieuze overtuiging."*

Verzoeker toont aldus niet aan dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen.

De Raad besluit dat verzoeker niet *in concreto* aanduidt dat er in zijn hoofde heden sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Nergens uit zijn verklaringen is verder gebleken dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan ook werkelijk problemen zal kennen omwille van het feit dat hij er een tijd niet heeft gewoond.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker bijgevolg niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan beschouwd zal worden als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden.

2.3.5.7.5. Wat betreft verzoekers betoog over het leven onder taliban-bewind, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en lijfstraffen, willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in het verzoekschrift louter te citeren uit

algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, toont verzoeker dit ook niet aan.

2.3.5.7.6. Waar verzoeker verwijst naar 's Raads arresten nr. 228 243 van 30 oktober 2019, nr. 245 004 van 27 november 2020 en nr. 278 654 van 12 december 2022, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

2.3.5.8. De Raad stelt voorts vast dat verzoeker geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de documenten die hij heeft voorgelegd, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.5.9. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.5.10. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban, niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van een toegeschreven verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire situatie en socio-economische in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie (hierna: het HvJ) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet immers samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1 van dezelfde wet, dat bepaalt:

“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...)"

Zo verduidelijkt het HvJ in zijn rechtspraak dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, b) "moet voortvloeien uit de gedragingen van derden", in casu de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj, C-542/13, pt. 35).

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het HvJ met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst.

In het arrest M'Bodj stelde het HvJ: *"In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd."* (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj, C-542/13, pt. 36, 40, eigen onderlijning; zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51; 57-58).

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie volgt aldus de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst specifiek, dit is individueel, wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen niet ipso facto kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49). Verder stelt de rechtspraak van het HvJ zeer helder dat een verzoeker tevens moet aantonen dat hij opzettelijk, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling. Ten slotte kan subsidiaire bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor wordt geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld in het land van herkomst. Daarbij moet blijken dat dit risico wordt veroorzaakt door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan die actor.

Samenvattend kan worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, een onmenselijke behandeling aldus moet worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (EASO *Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*, december 2016, p. 109).

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie, meent de Raad dan ook dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "Country Guidance Afghanistan" van EUAA van april 2022 waarin wordt gesteld dat het algemene gebrek aan gezondheidszorg, onderwijs of andere socio-economische omstandigheden (zoals moeilijkheden om in levensonderhoud te voorzien of in huisvesting) niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor, bv. wanneer er sprake is van een intentionele weigering van adequate gezondheidszorg aan een verzoeker (p. 32 en 115).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die worden veroorzaakt door (i) objectieve factoren, enerzijds, dan wel (ii) actoren, anderzijds.

Indien precare leefomstandigheden eerder worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bv. een medische aandoening of droogte), dan hanteert het EHRM een hoge drempel. Het EHRM oordeelt in zulke gevallen dat enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (zie bv. EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45, waar het EHRM oordeelde dat het risico niet voortvloeide uit een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, maar wel uit een natuurlijke ziekte en het gebrek aan adequate zorgen in het land van herkomst: *“the alleged future harm would emanate not from the intentional acts or omissions of public authorities or non-State bodies, but instead from a naturally occurring illness and the lack of sufficient resources to deal with it in the receiving country”*). Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, daar de schade in deze omstandigheden niet voortvloeit uit een gedraging, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van een actor.

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of nalaten van actoren, dan kan een schending van artikel 3 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat een verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zulke situatie werd door het EHRM tot nu toe slechts tweemaal vastgesteld, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk*, §§ 278-283).

In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijk karakter van deze rechtspraak.

Zo benadrukt het EHRM dat in de zaak “*M.S.S.*” volgende elementen doorslaggevend waren: (i) de status van de betrokken verzoeker als lid van een kwetsbare groep met nood aan bijzondere bescherming, *in casu* de groep van asielzoekers; (ii) de positieve verplichtingen voortvloeiend uit de EU-wetgeving, met name wat opvang in een EU-lidstaat betreft, ten aanzien van deze groep; en (iii) de onverschilligheid en nalatigheid van de EU-lidstaat om aan deze EU-verplichtingen te voldoen waardoor de betrokken asielzoeker terechtkomt in een situatie van extreme armoede.

Dat het EHRM deze benadering uit de zaak “*M.S.S.*” vervolgens eveneens toepaste op de zaak “*Sufi en Elmi*”, bij de beoordeling van een intern vestigingsalternatief, is volgens het EHRM enkel te wijten aan de uitzonderlijke en extreme omstandigheden in vluchtelingen- en IDP-kampen in Zuid- en Centraal-Somalië waar duidelijk en uitgebreid bewijs aantoonde dat de humanitaire crisis overwegend (*‘predominantly’*) was te wijten aan directe en indirecte handelingen van alle partijen in het Somalische conflict die gebruik hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale hulporganisaties hadden geweigerd (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 90-91).

De Raad stelt vast dat Afghanistan zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds bevond in een precare socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperioden, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19-pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict.

Het EHRM oordeelde op 29 januari 2013 met betrekking tot de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dat de toenmalige situatie, die weliswaar zeer ernstig was wegens het aanhoudende conflict, niet vergelijkbaar was met die in Zuid- en Centraal-Somalië. Zo stipte het EHRM aan dat Afghanistan wél een functionerende centrale regering had en dat nog steeds een functionerende infrastructuur aanwezig was, anders dan Somalië dat sinds 1991 geen functionerende centrale regering meer heeft. Verder bleek dat Afghanistan, en in het bijzonder Kabul waarheen de verzoeker zou worden teruggestuurd, onder controle van de regering stond, in tegenstelling tot het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië, dat sinds 2008 onder controle staat van islamitische opstandelingen. Tevens benadrukt het EHRM dat er in Afghanistan een aanzienlijke aanwezigheid was van internationale hulporganisaties, in tegenstelling tot in Somalië, waar internationale hulporganisaties de toestemming werd geweigerd om in meerdere gebieden actief te zijn. Ten slotte oordeelde het EHRM dat, hoewel de moeilijkheden en

tekortkomingen in de voorzieningen voor personen met een handicap in Afghanistan niet konden worden onderschat, evenmin kon worden gezegd dat die problemen het gevolg waren van een opzettelijk handelen of nalaten van de Afghaanse autoriteiten. Het EHRM was dan ook van oordeel dat in die omstandigheden de problemen waarmee de betrokken verzoeker zou worden geconfronteerd bij terugkeer grotendeels het gevolg zouden zijn van ontoereikende sociale voorzieningen door een gebrek aan middelen. Aldus werd gekozen voor de benadering van het Hof van Justitie in de zaak “*N. tegen het Verenigd Koninkrijk*”, wat inhoudt dat van een schending van artikel 3 van het EVRM enkel sprake is “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*” (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. tegen Verenigd Koninkrijk*).

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist. Zo blijkt uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd. Het gemiddelde inkomen is met een derde gedaald, de tewerkstellingsgraad is gedaald en een groot deel van de bevolking bevindt zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt het risico om in zulke situatie terecht te komen. Het Wereldvoedselprogramma meldde op 20 mei 2022 dat ongeveer 19,7 miljoen personen – bijna de helft van de Afghaanse bevolking – extreme voedselonzeekerheid kennen. Daarvan bevinden ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een noodsituatie en 20 000 personen in een catastrofale situatie. UNOCHA geeft aan dat 55% van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft, waarvan 9,3 miljoen personen in extreme nood zijn. Het aantal mensen dat het risico loopt op acute voedselonzeekerheid wordt verwacht te stijgen tot 22,8 miljoen, meer dan de helft van de Afghaanse bevolking.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend (*‘predominantly’*) wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Na een zorgvuldige lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precaire economische situatie, milieumomstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid.

Voor de machtsovername door de taliban was Afghanistan reeds sterk afhankelijk van buitenlandse hulp. Hiermee werd 75% van alle overheidsuitgaven gefinancierd doch slechts weinig verwezenlijkt. Integendeel, hulpverzadiging en overbesteding droegen bij tot wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie alsook op investeringen in de privésector. Dit was één van de oorzaken waarom de privésector in Afghanistan onderontwikkeld bleef, naast het gewapend conflict, politieke instabiliteit, de druk op de economie als gevolg van de influx van terugkeerders, bureaucratische inefficiëntie en brain drain.

De machtsovername door de taliban heeft geleid tot een plotse (tijdelijke) onderbreking van deze internationale kapitaalinstroom en van financiële en economische hulp alsook tot een ernstige verstoring van het goederen- en dienstenverkeer, onder meer omwille van de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran. De enige humanitaire hulp die bleef voortlopen, hoewel in beperkte mate, gebeurde grotendeels via NGO's en IGO's.

Sinds september 2021 is de Afghaanse economie, die zo afhankelijk is van buitenlandse hulp, in vrije val, wat heeft geleid tot een ineenstorting van de openbare dienstverlening en het Afghaanse bancaire systeem.

Deels omwille van reeds bestaande internationale sancties opgelegd door de Verenigde Naties en de Verenigde Staten ten aanzien van individuen die behoren tot de taliban, deels omwille van economische acties ondernomen door de internationale gemeenschap, werden de Afghaanse buitenlandse geldreserves na de machtsovername bevroren. De overdracht van middelen en hulp verschuldigd door de Wereldbank, het International Monetair Fonds en andere internationale donoren werd tevens nagenoeg onmiddellijk opgeschort. Voorts beslisten regeringen en internationale financiële instellingen om niet langer rechtstreeks zaken te doen met de Afghaanse Centrale Bank. Dit veroorzaakte een liquiditeitscrisis. Afghaanse banken beperkten vervolgens de mogelijkheid om geld over te schrijven of op te nemen. Dit verhinderde bedrijven om betalingen uit te voeren of te ontvangen, toegang te krijgen tot hun kapitaal of de salarissen van hun werknemers te betalen. Ook de uitbetaling van lonen aan ambtenaren werd hierdoor bemoeilijkt. Het zorgde tevens voor een terugval en disrupties in buitenlandse handel alsook importrestricties. Internationale organisaties of NGO's, werkzaam in ontwikkelingshulp, werden verhinderd om de salarissen van hun medewerkers te betalen. Huishoudens konden geen buitenlandse geldoverdrachten meer ontvangen of toegang krijgen tot hun spaargeld. Overheidssectoren zoals onderwijs en gezondheidszorg konden niet meer naar behoren functioneren.

In november 2021 werd het gebruik van buitenlands geld in Afghanistan verboden door de *de facto* overheid en werd van de bevolking geëist om enkel *Afghanis* te gebruiken voor hun financiële transacties.

Wegens de moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, heeft het informele *hawala*-systeem voor geldovermakingen aan belang gewonnen. De beperking op het overmaken van geld naar en binnen Afghanistan is momenteel ook een van de belangrijkste belemmeringen voor internationale organisaties die in het land ontwikkelingshulp willen verlenen. Ook zij moeten steeds meer gebruik maken van het *hawala*-systeem. Het *hawala*-systeem heeft echter ook te lijden onder de financiële crisis in het land, omdat *hawala*-verstrekkers hun diensten niet meer kunnen aanbieden, of althans niet meer in dezelfde mate als voorheen, als gevolg van de algemene liquiditeitscrisis en de beperkingen in het banksysteem.

De ineenstorting van het bankwezen en het monetaire stelsel alsook het tekort aan *cash* leidde tot een devaluatie van de Afghaanse munt, een versnelde inflatie door hoge prijzen voor levensmiddelen, het verlies van bijna vijfhonderdduizend banen en een algemene inkrimping van de Afghaanse economie. Het bruto binnenlands product van Afghanistan kromp met ongeveer 20-30% nadat de taliban aan de macht kwamen.

Bovendien had en heeft de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang voor vrouwen tot de arbeidsmarkt een impact op de Afghaanse economie. Tevens zijn tal van privé-initiatieven, geleid door en gericht tot vrouwen, gedwongen stopgezet.

Tezelfdertijd lijdt Afghanistan momenteel onder de gevolgen van de ergste droogte in 27 jaar. Het heeft geleid tot de slechtste oogst in 35 jaar en een tekort dat wordt geschat op maximaal 3 miljoen ton tarwe. Om tekorten in de oogst te compenseren was er reeds een beleid om landbouwproducten in te voeren, zoals tarwe, maar dit wordt in gevaar gebracht door de liquiditeitsproblemen van de *de facto* Afghaanse overheid. Daarbij kwam ook nog eens de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, dat gevolgen had voor de voedselzekerheid in Afghanistan.

Resolutie 2651 werd in december 2021 aangenomen door de VN Veiligheidsraad, waardoor het sanctieregime werd aangepast en humanitaire bijstand, financiële transacties en de levering van goederen en diensten nodig voor deze bijstand werden vrijgesteld. In januari 2022 lanceerde de VN een oproep om 5 miljard dollar aan noodhulp. Eveneens in januari 2022 hebben de Verenigde Staten 308 miljoen dollar toegezegd. In februari 2022 verklaarde de regering van de Verenigde Staten dan weer van plan te zijn de helft van de 7 miljard dollar aan bevroren tegoeden in een hulpfonds te storten en de andere helft aan de families van de slachtoffers van de aanslagen van 11 september 2001 te geven. Ook in februari 2022 besloten de Verenigde Staten om de sancties die hadden geleid tot de ineenstorting van de Afghaanse economie sinds de overname door de taliban te versoepelen. In maart 2022 ontving de Afghaanse centrale bank zo'n 32 miljoen dollar in contante hulp van de Verenigde Staten.

Het voorgaande neemt niet weg dat humanitaire organisaties worden geconfronteerd met tal van moeilijkheden en belemmeringen om de noodzakelijke humanitaire hulp te bieden. Ze kennen ernstige operationele uitdagingen door onzekere geldstromen als gevolg van terughoudendheid bij banken en een overmatige naleving van de internationale sancties tegen de taliban uit vrees om overtredingen tegen de

sancties te begaan. Ook bedrijven krijgen om deze reden te maken met ernstige beperkingen in hun operationele capaciteit.

In juni 2022 werden de provincies Paktia en Khost getroffen door een aardbeving waarbij meer dan duizend doden vielen en meer dan zesduizend gewonden. Daarop vroegen de taliban om internationale bijstand.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is en de door de taliban aangestelde functionarissen ervaring missen in het bankwezen en financiële zaken, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren.

Het is weliswaar zo dat de Verenigde Naties tussen 19 augustus en 31 december 2021 196 incidenten hebben gedocumenteerd die betrekking hadden op hun werkzaamheden, in de eerste plaats op hun personeel, waaronder 111 gevallen van intimidatie, 39 met criminaliteit verband houdende incidenten, 10 arrestaties en 30 incidenten waarbij gebouwen, kantoren en eigendommen van de Verenigde Naties werden gevisieerd. Het totaal is een aanzienlijke stijging ten opzichte van de 34 incidenten die in dezelfde periode in 2020 werden geregistreerd. Terzelfdertijd hebben de agentschappen van de Verenigde Naties hun operaties in het hele land voortgezet, waarbij alle belangrijke en enkele minder belangrijke routes werden gecontroleerd en ontruimd voor gebruik (UN Security Council, *The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security*, Report of the Secretary-General, A/76/667 – S/2022/64, p. 5).

In september 2021 en in februari 2022 herhaalden de *de facto* overheden hun belofte om de veiligheid van humanitair personeel en hun bewegingsvrijheid te garanderen.

In maart 2022 gaf UNOCHA aan dat door de drastische afname van het willekeurig geweld veel belemmeringen voor humanitair personeel wegvielen om te reizen naar moeilijk bereikbare gebieden in vergelijking met daarvoor. UNOCHA gaf evenwel ook aan te worden geconfronteerd met interferenties van lokale overheden in hun werkprocessen, bv. in de voedselbedeling. Er wordt gemeld dat in 57% van de districten humanitair personeel te maken kreeg met geweld of bedreigingen. In de periode van 1 januari 2022 tot 30 april 2022 rapporteerde UNOCHA een totaal van 134 incidenten van geweld tegen humanitair personeel, goederen en gebouwen, waarvan 70 werden gepleegd door gewapende criminele groeperingen en 57 door de taliban en 3 door ISKP. In latere maanden zijn er nog meldingen geweest van zulke incidenten (EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022, p. 178).

Hoewel deze incidenten van geweld tegen humanitair personeel zorgwekkend zijn en in het oog moeten worden gehouden, kan in deze stand van zaken niet worden gesteld dat humanitair personeel op een systematische wijze wordt gevisieerd of op systematische wijze wordt verhinderd in het uitoefenen van zijn werkzaamheden.

In maart 2022 noteerde de Wereldbank dat doorlopende humanitaire bijstand had bijgedragen tot een zekere economische stabilisatie, met een licht verbeterde wisselkoers, een meer stabiele inflatie en een lichte stijging in tewerkstelling alsook in lonen. Niettemin zou het minstens nog tot 2031 duren voordat het Afghaanse BNP terugkeert tot het niveau van 2020.

Volgens de Wereldbank vereist dit onder meer het versoepelen van beperkingen in de financiële sector, een groeiend politiek vertrouwen in de talibanregering, toegenomen investeringen in de privésector, meer mogelijkheden voor vrouwen om deel te nemen aan de economie en een stabiele veiligheidssituatie.

Na een zorgvuldige analyse van het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. Dit is een standpunt dat tevens wordt gevolgd door andere rechtscolleges in de Europese Unie (zie bv. Oberverwaltungsgericht Hamburg, 23 februari 2022 – 1 Bf 282/20.A), minstens is de Raad geen andersluidende rechtspraak bekend.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt immers dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook

door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie, in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt beweerd, dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen. Verzoeker brengt immers geen enkel concreet element aan waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Verzoekers betoog in het verzoekschrift doet hieraan geen afbreuk.

In zoverre verzoeker aangeeft dat de precaire humanitaire situatie wordt veroorzaakt door het handelen van de taliban en de strikte en verregaande toepassing van de Sharia, en ten dien einde verwijst naar de analogie die in het Nansen-rapport wordt gemaakt met de situatie van het bewind van *al-Shabaab* in Somalië, wijst de Raad op het volgende. In het Nansen-rapport wordt voor deze analogie verwezen naar het arrest "*Sufi en Elmi*" van het EVRM. Hierbij kan evenwel worden opgemerkt dat, in tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*", er heden in Afghanistan wel degelijk een *de-facto*-regering aanwezig is, met *de-facto*-ministers en *de-facto*-functionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals *al-Shabaab* in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest "*Sufi en Elmi*" werd besproken, is dat *al-Shabaab* internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Waar verzoeker nog verwijst naar 's Raads arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022, dient onderstreept dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van voornoemd arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu meer informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Ten overvloede stipt de Raad aan dat in de gedane beoordeling met betrekking tot de precaire toestand rekening werd gehouden met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto*, onder verwijzing naar nieuwe of bijkomende bronnen, aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie incorrect of niet langer actueel zou zijn.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonde waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.6.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, pt. 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 39).

In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De mate van het willekeurig geweld is dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat, maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof heeft in het arrest “*Elgafaji*” verder geoordeeld dat, conform artikel 4, eerste lid van de richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het land van herkomst terugkeert, zoals uit artikel 8, eerste lid van de richtlijn 2011/95/EU blijkt (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 40).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022 in acht genomen. In deze “*Country Guidance*” wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. Bij de beoordeling van de veiligheidssituatie moet rekening gehouden worden met volgende elementen:

- (i) de aanwezigheid van actoren van geweld;
- (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken;
- (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten;
- (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is;
- (v) het aantal burgerslachtoffers;
- (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en
- (vii) de verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover de Raad beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de informatie uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal ‘armed clashes’, luchtaanvallen en incidenten met *Improvised Explosive Devices* (IED’s) allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (ANSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het *National Resistance Front* (NRF) in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en *targeted killings*. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke *collateral damage* onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de

eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in *quasi* heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden *raids* uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en *targeted killings* uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

Het CGVS maakt onder andere gebruik van cijfergegevens over veiligheidsincidenten uit de databank van ACLED. De ACLED-gegevens opgenomen in de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 13 september 2022 kunnen beschouwd worden als een update van de ACLED-data uit de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022. De veiligheidsincidenten, met uitzondering van '*riots*', '*protests*' en '*strategic developments*' worden opgenomen. Het grootste aantal veiligheidsincidenten gebeurt in Kabul (250), gevolgd door Panjshir (227), Baghlan (186), Nangarhar (182) en Takhar (119). Voor de provincie Paktia, waarvan verzoeker beweert afkomstig te zijn, kende ACLED geoprecisie 3 toe aan 5 incidenten in de verslagperiode. Het gaat om incidenten die als *battles* gecodeerd zijn (twee aanvallen van het Afghanistan Freedom Front op de taliban en incidenten die als *violence against civilians* gecodeerd zijn (drie incidenten gericht tegen voormalige medewerkers van de ANDSF, waarvan een toegeschreven aan de taliban en de overige twee aan onbekenden). Alle 5 incidenten heeft ACLED gecodeerd onder het district (ADMIN2) GARDEZ, dat ook de provinciehoofdplaats Gardez omvat.

Volgens de UCDP-gegevens opgenomen in het rapport "*Afghanistan Security Situation*" van EUAA van augustus 2022 gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 om 298 veiligheidsincidenten, i.e. '*incidents with at least one recorded fatality*', over het ganse land waarbij het aantal doden wordt geschat op 1 765 in totaal. De provincies die het meest werden geraakt door deze incidenten zijn Nangarhar (71 incidenten), Panjshir (55), Baghlan (35) en Kabul (35). Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in deze periode voornamelijk in de provincie Kabul (298), gevolgd door Kunduz (121), Balkh (77), Kandahar (65) en Panjshir (61).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij veelal religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van '*unexploded ordnance*'. Uit data van UNAMA over burgerslachtoffers sinds 2009, wanneer UNAMA is gestart met de systematische documentatie, tot 15 juni 2022 blijkt een duidelijke trendbreuk sinds de machtsovername van de taliban.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit *quasi* elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde 759 000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan in de periode 1 januari – 30 november 2021, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1 155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde 2,2 miljoen *internal displaced persons* (IDP's) die teruggekeerd waren naar hun regio van herkomst in de tweede helft van 2021.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger

toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van *open combat* of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting.

Bovenal, indien deze uitzonderlijke situatie, die op algemene wijze wordt beschreven in het verzoekschrift, wordt aangevoerd, ontslaat dit verzoeker niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te brengen in dit verband, bijvoorbeeld met betrekking tot zijn regio van herkomst, *in casu* de provincie Paktia. Verzoeker laat na deze aan te voeren. Met het aantal veiligheidsincidenten in de provincie Paktia, de (toegenomen) aanwezigheid van ISKP en het feit dat er grote regionale verschillen zijn, werd bij de beoordeling van verzoekers nood aan subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet immers rekening gehouden. Voorts dient vastgesteld dat de informatie die verzoeker citeert als zijnde meer recent, geen betrekking heeft op de specifieke situatie in Paktia en op zich niet van die aard is om aan te tonen dat er actueel een situatie voorhanden zou zijn die van die aard is dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker in het verzoekschrift opnieuw verwijst naar 's Raads arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022, dient onderstreept dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van voornoemd arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu meer informatie voorligt over de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker, gelet op het voorgaande en in tegenstelling tot wat hij in het verzoekschrift betoogt, geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.6.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan een schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.10. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET